

Der er også behov for at sætte ind med at få bygget nogle flere og bedre ungdomsboliger og få foretaget nogle sociale kvartersløft. De forslag har SF lanceret under finanslovforhandlingerne, men der kunne ikke vindes gehør for dem, og det kunne man vel næsten sige sig selv, for med en borgerlig regering støttet af Dansk Folkeparti er det ikke her, der skal sættes ind. Det er ikke fremtiden, der skal sættes på. Det er et forsøg på her og nu at lukke, hvad der nu kan lukes af små huller, men det er ikke et spørgsmål om at investere i fremtiden.

Jeg ved godt, at når man som parti fremlægger en række forslag til, hvor der burde sættes ind for at sikre, at vores børn og unge og børnefamilierne får bedre forhold, kommer uvægerligt det spørgsmål, som der sikkert er en hel del, der har sidet og forberedt: Jamen hvor kommer pengene fra? Hvor kommer pengene fra? Intet kommer ud af ingenting, bortset fra lommeuld. Selvfølgelig vil der altid være tale om, at når man foretager investeringer, er det et spørgsmål om prioriteringer, og når vi ønsker at prioritere fremtiden og investere i børn og unge, er det også en opgave for os at sige, hvordan det skal finansieres.

Vi har tidligere fremlagt reformforslag, som er blevet behandlet her i Folketinget. Der har ikke været særlig stor interesse for at kommentere dem førhen, men det er der i stigende grad, og det er jo glædeligt, men det er desværre også udtryk for, at den nuværende regering ikke selv har ideer til reformer. Når oppositionen kommer med reformforslag, er det selvfølgelig klart, at den bliver draget til ansvar for sine forslag, og det ansvar påtager vi os gerne.

Jeg skal for en sikkerheds skyld nævne – for at der ikke er nogen, som skal glemme, hvilke initiativer vi har taget – at vi har foreslået, at der skal sættes massivt ind med forebyggelse, forebyggelse, forebyggelse og atter forebyggelse, bl.a. på arbejdsmiljøområdet. Dårligt arbejdsmiljø er årsagen til, at omkring 50.000 personer konstant er ude af arbejdsmarkedet, og det kan hverken de pågældende personer, som bliver ramt af sygdom, arbejdsulykker og lignende, eller samfundet være tjent med. Det fremsynede erhvervsliv kan heller ikke være tjent med det, så i alles interesse bør der sættes ind med en massiv forebyggelsesindsats.

Det samme er gældende i sundhedssektoren. Det er jo fantastisk, at vi skal pumpe milliarder efter milliarder ind for at reparere de skader, folk bliver udsat for. Selvfølgelig skal skaderne

repareres, men når snakken skal dreje sig om, hvordan vi kan forebygge, at folk i stigende omfang rammes af livsstilssygdomme, er der stort set total tavshed.

Vi ved alle sammen udmærket, at ordentlig kost betyder meget for velværet, og vi ved også, at motion betyder noget. Vi ved det hele, og vi kender alle sammen de steder, hvor der skal sættes ind med forebyggelse for at undgå at belaste sundhedssektoren. Men regeringen gør ingenting. Den siger, at der skal repareres nogle flere hofter, og at der skal repareres nogle flere knæ – ja, det skal der også, men der skal også forebyggelse til for at investere i besparelser i fremtiden. Det nytter ikke at læne sig tilbage og sige, som et medicinalfirma gjorde i går: Tag det bare med ro, vi har udviklet en pille. Lad bare ungerne spise flødebolle og hvad de nu har lyst til. De får bare en pille, så bliver de ikke tykke. Jamen hvad er det for et samfund? Hvis vi ikke griber ind, udvikler det sig jo i en fuldstændig skæv retning.

Kl. 15.30

Vi har også peget på, at forebyggelse vil være selvfinansierende – forstået på den måde, at de investeringer, der foretages, meget hurtigt vil vise sig som besparelser i det sociale system på både dagpengekontoen, sygedagpengekontoen, førtidspensionskontoen osv. for slet ikke at tale om de besparelser, der kan komme i sundhedssektoren.

Folkepensionen havde vi en længere debat om i fredags, og jeg vil godt igen komme ind på SF's forslag, som vi også vil rejse selvstændigt i det nye år, nemlig spørgsmålet om at reformere hele pensionsområdet. Vi synes, det er fantastisk, at selv om jeg tror, de fleste er enige om, at det er nødvendigt, kan den enighed ikke umiddelbart blive omsat til en beslutning i Folketinget. Der er åbenbart lang vej igen, men vi forstår simpelt hen ikke, hvorfor man ikke bare som start kan ændre reguleringsmekanismerne i folkepensionen og pensionstillægget. I parentes bemærket skal jeg lige sige, at vi er fuldt opmærksomme på, at der er et forlig, så der kræves selvfølgelig enighed i forligskredsen, men derfor kan man jo godt komme med gode ideer til forandringer, f.eks. at ændre reguleringen af folkepensionens grundbeløb og tilsvarende forbedre reguleringen af pensionstillægget. Det ville have en socialt set fornuftig profil.

Vi har også foreslået, at der skal ses på, om det vil være rimeligt, at i al fremtid skal alle – uanset hvor stor kapitalindkomst de måtte have